

ΜΕΡΟΣ Γ'. ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΑΡΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΝΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟ ΤΟΥ.

ΤΜΗΜΑ Α'. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΚΑΘΑΡΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΝΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟ ΤΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ, ΩΣ ΓΕΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ.

Στὸ Μέρος Α' τῶν στοχασμῶν αὐτῶν (Κεφ. ΙΙ) ἐτονίστηκε, πὼς τὸ καθαρὸ θεωρητικὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα ἔχει τὴν φυσικὴ γνωστικὴ δύναμη καὶ ἰκανότητα ν' ἀρπάξῃ, μεσ' ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τοῦ ἀπείρου κι' αἰωνίου μυστηρίου τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα, ὁρισμένες ἀπόλυτες, καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες ἀλήθειες. Ἡ πρώτη ἀπὸ τὶς ἀλήθειες αὐτές, ἐτονίσαμε ἐπίσης ἐκεῖ, εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς Ὑπαρξης. Ἡ ἀλήθεια τῆς ὕπαρξης τοῦ Κόσμου, τοῦ Σύνπαντος, καὶ τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὸ Σύμπαν.

Ἡ δευτέρη ἀλήθεια τοῦ Λόγου εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς Σκέψης — Συνείδησης (Αὐτοσυνείδησης) — Πράξης ἢ Ἐνέργειας τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς πνευματικοῦ καὶ δημιουργικοῦ ὄντος μέσα στὸ Σύμπαν, μ' ἓνα λόγο ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀρετῆς.

Ἡ τρίτη ἀπόλυτη, παγκόσμια καὶ παναιώνια ἀλήθεια τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, σύνθεση καὶ ὑπέρβαση καὶ τῶν δύο πρώτων αὐτῶν ἀληθειῶν, εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου Πνεύματος.

Ἡ κίνηση καὶ ἡ ἀναβαθμικὴ ἀνάβαση τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος στὸ ἀπόλυτο θεωρητικὸ πνευματικὸ φῶς εἶναι διαλεκτικὴ. Στὴν πρώτη στιγμή τῆς διαλεκτικῆς κίνησής του καὶ τῶν πνευματικῶν ἀναβαθμῶν του, στὴ στιγμή τῆς πρώτης ἀπόλυτης ἀλήθειας του, τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα θεᾶται ἀπλὰ καὶ μόνο τὸ Σύμπαν, ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ πλευρὰ του καὶ στὴ ζοφερὴ εἰκόνα του κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ Θανάτου, ὡς Ἄβυσσο, καὶ βεβαιώνει τὴν ὕπαρξη μόνο τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὴν Ἄβυσσο τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Χρόνου. Ἡ ἀνθρώπινη Σκέψη, στὴ στιγμή αὐτή, δὲν ἀντιτάσσει καμμιά ἀπολύτως ἀντίθεση, καμμιά ἐπιθετικὴ καὶ ἀντίμαχη ἐπαστασιατικὴ κίνηση πρὸς τὴν Ἄβυσσο, κίνηση λυτρωτικὴ ἀπὸ τὴν Ἄβυσσο. Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἐδῶ σὲ ἀπόλυτη παθητικότητα, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς

Ἠθικῆς, τῆς Ἀρετῆς, ἀπλῶς θεατῆς κι' ἐνορατῆς, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Θεωρίας καὶ τῆς Γνώσης, τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς — Ὀντολογίας, τοῦ ἀβυσσαλέου ἀπ' τὸ ἓνα μέρος καὶ μεγαλοπρεπέστατου ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος θεάματος καὶ πανοράματος τοῦ Κόσμου, τοῦ ἐξωτερικοῦ Σύμπαντος, τῆς Ἀβύσσου (θέση).

Στὴ δεύτερη στιγμή του, τὴ στιγμή τῆς δεύτερης ἀλήθειας του, ὁ Ἀνθρώπινος Λόγος ἐσωτερικεύεται, ἀναδιπλώνεται, στρέφεται πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, κι' ἐνορᾷ πνευματικᾶ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμον του, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ ἀπλῶς ἐνορατῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ φυσικοῦ Σύμπαντος γίνεται ἐνορατῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ Σύμπαντος τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐνορατῆς ὄλων τῶν ἀπειρῶν ἐσωτερικῶν κόσμων τοῦ ἀληθινοῦ Ἐγὼ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὄλου τοῦ βάθους τῆς ἀληθινῆς οὐσίας του καὶ τῆς πραγματικῆς ὑπόστασής του καὶ ὑπαρξῆς του μέσα στὸν Κόσμον καὶ τὸ Χρόνον. Στὴ δεύτερη αὐτὴ στιγμή τοῦ Λόγου, τὴ στιγμή τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας, τῆς αὐτοενοράσεως, αὐτογνωσίας καὶ αὐτοσυνειδήσεώς του, τὸ Ἀνθρώπινον Ὁν ἀστράφτει καὶ ἀστροφτοβολάει ἀπὸ τὸ αἰώνιον φῶς τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως του καὶ οὐσίας του καὶ στὸ φῶς αὐτὸ αὐτοανακαλύπτεται καὶ αὐτοαποκαλύπτεται ὡς πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ ὄν, ὡς ἐλεύθερον, ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ φυσικὸ Κόσμον, καὶ δημιουργικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ προσωπικότητα. Ὡς δημιουργικὴ προσωπικότητα, ποὺ μὲ τὶς ἀπειρες ἐσωτερικὲς καὶ ἠθικὲς δυνάμεις της — θεϊκὲς στὴν πρώτη πηγὴ τους δυνάμεις! — τὶς δυνάμεις τῆς δημιουργικῆς ἐλευθερίας της, ἀγωνίζεται μέσα στὴν Ἀβύσσο τοῦ Κόσμου, νικάει τὴν Ἀβύσσο καὶ λυτρώνεται ἀπὸ τὴν Ἀβύσσο. Στὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Ἀνθρώπος ξεσπάει σ' ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ διονυσιακὴ ἐνεργητικότητά του καὶ δραστηριότητά του, πλημμυρίζει καὶ κατακλύζει, μὲ τὸν ἀπειρο ἐσωτερικὸ δημιουργικὸ κόσμον του, ὄλο τὸν ἐξωτερικὸ Κόσμον καὶ μετουσιώνει ὄλο τὸν ἐξωτερικὸ Κόσμον ὡς ὄργανο τῆς ἐλεύθερης ἀστραφτερῆς — θεϊκῆς στὸ βάθος της! — δημιουργικῆς πνευματικῆς συνειδήσεώς του καὶ βούλησής του καὶ ὄλων τῶν τιτανικῶν ἠρωϊκῶν καὶ θριαμβευτικῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς του. Στὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Ἀνθρώπος αὐτοενορᾶται καὶ αὐτοσυνειδητοποιεῖται μέσα στὰ βάθη τοῦ ἀπολύτου ὄντος του ὡς ἓνας δεύτερος μέσα στὸν Κόσμον δημιουργικὸς θεός, ὡς ἓνας κοσμοποιὸς θεὸς (ἀντίθεση).

Στὸ φῶς τῆς πρώτης ἀλήθειας τοῦ Λόγου ὁ Κόσμος ἀποκαλύπτεται στὴν πνευματικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου ὡς ἀπειρος ὑλικὸς φυσικὸς Κόσμος, ὡς ἀπειρο ὑλικὸ φυσικὸ Σύμπαν. Στὸ φῶς τῆς δεύτερης ἀλήθειας τοῦ Λόγου ὁ Κόσμος ἀποκαλύπτεται ὡς ἀπειρος πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς Κόσμος, ὡς ἀπειρο πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ Σύμπαν.

Στὸ φῶς τῆς τρίτης ἀλήθειας τοῦ Λόγου ὁ Ἀνθρώπος, στὸ ἀστραμα τοῦ φυσικοῦ, θεϊκοῦ στὴν ἀληθινὴ φύση του, ἐσωτερικοῦ φωτός του, τοῦ φωτός τῆς θείας στὸ βάθος πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς οὐσίας του, μὲ τὶς ἴδιες, τὶς οὐράνιες καὶ θεῖες ἐσωτερικὲς δυνάμεις του ὑψώνεται στὸν Οὐρανὸ καὶ στὸν Ἥλιον, στὸ ἀπειρο Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ ἀνεβαίνει στὴν πρώτη ἀρχὴ καὶ πηγὴ τοῦ Σύμπαντος, τὴ Θεότητα, ἀγκαλιάζει τὸ Σύμ-

παν στην ολότητά του και στην απόλυτη ένότητα και ταυτότητά του, εξομοιώνεται κι' ενώνεται με τη Θεότητα. Στη στιγμή αυτή ο "Ανθρώπος είναι ένοραση πνευματική της θείας φύσης του και μοίρας του, κι' ένορα το Σύμπαν ως έργο και ποίημα του Θεού. Ποίημα της παντοδυναμίας, της πανσοφίας, της παναγαθότητας, της πανωμορφιάς, της οντολογικής και ηθικής παντελειότητας του Θεού, μ' ένα λόγο ως θείο Σύμπαν (σύνθεση).

Στην τρίτη αυτή στιγμή του Λόγου ο "Ανθρώπος ξεπερνάει τα όρια του φυσικού ζωικού είναι του, σπάει τις αλυσίδες που τον δένουν με το φυσικό πεπερασμένο εγώ του, ξεπετιέται έξω από τα τείχη και τους κλειστούς ορίζοντες του στενοῦ, μικροῦ και μικρόχαρου εμπειρικού εγώ του, στο καθαρό ψυχολογικό νόημά του, και αγωνίζεται, ως οντολογικό ὄν, ως πεπερασμένο απειροελάχιστο μέρος του ἀπείρου και αἰωνίου ἀπολύτου "Οντος που συμμετέχει στο "Απειρο και κλείνει μέσα του το "Απειρο, να συλλάβη πνευματικά την ἀληθινή, την οντολογική θέση του μέσα στο Σύμπαν και τον πραγματικό οντολογικό δεσμό του με το "Απειρο και την Αἰωνιότητα και την πρώτη αρχή και πηγή του Σύνπαντος, τη Θεότητα, να ὑψωθεί πνευματικά και ηθικά στη Θεότητα και να ὁμοιωθῆ κι' ἐνωθῆ με τη Θεότητα.

Ἡ διαλεκτική κίνηση και ἀνάβαση του Λόγου στις τρεῖς πὸ πάνω στιγμές του και ιστορικές φάσεις του είναι ἡ διαλεκτική κίνηση και ἀνάβαση της ἴδιας της Φιλοσοφίας στις σφαῖρες της ὑπέρτατης κοσμικῆς μοίρας της. Ἡ Φιλοσοφία στην πρώτη στιγμή του Λόγου είναι κοσμολογική φιλοσοφία, στη δεύτερη στιγμή του Λόγου είναι ἀνθρωπολογική φιλοσοφία — και στις δυὸ αυτές στιγμές μόνο ἀπόλυτα σχετικιστική — και στην τρίτη στιγμή του Λόγου ὑπερβαίνει και τις δυὸ πρώτες αυτές φάσεις του και ὑψώνεται στους κόσμους του Ἀπολύτου και του Αἰωνίου, μ' ένα λόγο του Θείου, και είναι στην οὐσία της θεολογική φιλοσοφία, καθαρή γενική θεωρία του ἀπολύτου "Οντος (ἀπολύτου Πραγματικού), ως θείου "Οντος. Με ἄλλους λόγους καθαρή θεωρητική Θεολογία και μόνο Θεολογία.

Στο ἄστρομα ἤδη του φυσικοῦ φωτός του θείου στη ρίζα του Ἀνθρώπινου Λόγου, ἀρχίζουν να διαφαίνονται στο βάθος ὅλοι οἱ κόσμοι της Φιλοσοφίας, στη θεώρησή της ως Κοσμολογίας, Ἀνθρωπολογίας και Θεολογίας. Και οἱ κόσμοι αὐτοὶ είναι ἀνάγκη κι' ἐπιβάλλεται ἀπόλυτα να θεωρηθοῦν πνευματικά πλατύτερα και ὅπως πρέπει στο τρίτο αὐτὸ Μέρος του καθαροῦ θεωρητικοῦ πνευματικοῦ ἐνορατισμοῦ του προβλήματος του Θανάτου και της Ἀθανασίας του Ἀνθρώπινου "Οντος, που στο βάθος του δένεται και ταυτίζεται ἀπόλυτα με τὸ αἰώνιο πρόβλημα της οὐσίας του ἀπολύτου "Οντος. Προσπάθεια θὰ γίνῃ στο Μέρος αὐτὸ να ριχτῆ τὸ φῶς του καθαροῦ θεωρητικοῦ Πνεύματος του Ἀνθρώπου στο πρόβλημα αὐτό.

*

Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα δὲν κατορθώνει να συλλάβῃ και να φωτίσῃ ὅπως πρέπει ὅλο τὸ βάθος της ζωῆς του Ἀνθρώπου μέσα στο Σύμπαν

παρὰ μόνο σ' ἐλάχιστες καὶ σπανιώτατες ἐξαιρετικὲς στιγμὲς, τὶς στιγμὲς τῆς κοσμογονικῆς δημιουργίας του, ποὺ ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Φιλοσοφία χαρακτηρίζουν ὡς στιγμὲς Θείας Ἀποκάλυψης. Τὸ στοιχεῖο, ποὺ κυριαρχεῖ ἀπόλυτα στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν, εἶναι τὸ στοιχεῖο τοῦ Ἀβυσσαλέου, τοῦ Ἀνεξιχνίαστου, τοῦ αἰωνίου Μυστηρίου. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο εἶναι ἀπ' τὸ ἕνα μέρος ἀπειρη ἀλυσσίδα ἀβύσσων, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἀπειρη ἀλυσσίδα θαυμάτων, λουλουδιῶν τῶν ἀβύσσων. Τὸ Ἀνθρώπινο Ὄν, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ἐν' ἀβυσσόζωο κι' ἐρεβόζωο ὄν. Κάτω ἀπὸ κάθε βῆμά του ἀνοίγεται κι' ἕνα βάραθρο, χάσκει ἕνα χάος, μουγκρίζει καὶ οὐρλιάζει μι' ἄβυσσος. Ἡ ζωὴ μας μέσα στὸ Σύμπαν πηγάζει ἀπὸ τὸ Ἐρεβος καὶ κυλάει σὰν ποταμὸς μέσα στὸ Ἐρεβος. Ὁ Χῶρος, ὅπου γεννιέται, εἶναι, ὑπάρχει, ζεῖ καὶ πεθαίνει ὁ Ἀνθρώπος, εἶναι τὸ μεταίχιμο δύο ἀβύσσων. Τῆς ἀβύσσου ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τῆς Αἰωνιότητος, ποὺ ἔχει περάσει ἤδη πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησή μας, καὶ τῆς ἀβύσσου ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς Αἰωνιότητος, ποὺ θὰ περάσει στὸ μέλλον ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό μας. Τὸ μεταίχιμο τῶν δύο αὐτῶν ἀβύσσων εἶναι αὐτὸ ποὺ εἰπώθηκε Χρόνος. Ζωὴ μέσα στὸ Χρόνο. Τὸ πρῶτο συνεπῶς πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας, ὡς ἐπιστήμης τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς ἐπιστήμης τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα εἶναι τὸ πρόβλημα τοῦ Χρόνου. Καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ Χρόνου ἐντοπίζεται στὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ Χρόνος; Τί εἶναι ἡ Ζωὴ μέσα στὸν Ἄπειρο Χρόνο;

Ἡ πρώτη ἀπάντηση τῆς Φιλοσοφίας στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπάντηση: Ὁ Χρόνος, ἡ Ζωὴ μέσα στὸ Χρόνο, εἶναι ἀπειρη κι' αἰώνια κίνηση, ροή, ἀλλαγὴ τοῦ ἀπολύτου Ὄντος, ἀπειρος, ἀστείρευτος, πολυτάραχος καὶ πολύβουος ποταμὸς ποὺ κυλάει ἀδιάκοπα κι' αἰώνια, μὲ δομὴ καὶ μανία, μέσα στὸ Ἄγνωστο καὶ τὸ αἰώνιο Μυστήριον καὶ παρασέροντας σὲ κάθε στιγμὴ του κάθε τι ποὺ βρίσκει μπροστά του ρίχνεται μέσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῆς Αἰωνιότητος. Τὸ ὕψιστο συνεπῶς πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν, τὸ ὕψιστο πρόβλημα τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Φιλοσοφίας, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τοῦ Χρόνου καὶ τῆς οὐσιαστικῆς σχέσης τοῦ Χρόνου μὲ τὴν Αἰωνιότητα, μὲ ἄλλους λόγους τὸ πρόβλημα τῆς ὄντολογικῆς σχέσης τοῦ Πεπερασμένου καὶ τοῦ Ἀπείρου, τοῦ Σχετικοῦ καὶ τοῦ Ἀπολύτου, τῆς Στιγμῆς καὶ τῆς Αἰωνιότητος, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Κόσμου καὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, τῆς ἀρχῆς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα, εἶπαμε πρὶν ἄνω, εἶναι ἀπειρη ἀλυσσίδα ἀβύσσων. Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα ἀβύσσων. Ὅλη ἡ ζωὴ του περνᾷ στὰ χεῖλη ἀβύσσων. Ὅλη ἡ ὑπαρξὴ του ἐξαρτιέται ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀβύσσων τῆς ζωῆς του μέσα στὸν Ἄπειρο Χῶρον καὶ τὸν Ἄπειρο Χρόνον. Καὶ τὸ φῶς τῶν ἀβύσσων τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι μόνο τὸ φῶς τῆς Φιλοσοφίας, ὡς ἐπιστήμης καθαρῆς πνευματικῆς θεωρίας τοῦ Καθαροῦ Λόγου, ὡς μοναδικῆς λυτρώ-

τικῆς δύναμης τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στις ἄβυσσες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

Ἡ Φιλοσοφία στὴν οὐσία της καὶ στὶς μεγάλες στιγμὲς της εἶναι Μεταφυσικὴ καὶ μόνο Μεταφυσικὴ. Καθαρὴ θεωρητικὴ Ἐπιστήμη μεταφυσικοῦ φωτός, μεταφυσικῆς πάλης, μεταφυσικῆς νίκης, μεταφυσικῆς λευτεριᾶς. Ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι τὸ τιτάνιο φτερούγισμα τοῦ Ἀνθρώπου Λόγου πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Ἀπείρου καὶ τοῦ Αἰωνίου. Μοναδικὸς ὑπέρτατος σκοπὸς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα εἶναι ἡ καθαρὴ θεωρητικὴ διείσδυση του μέσα στοὺς βυθοὺς ὄλων τῶν ὠκεανῶν καὶ ὄλων τῶν ἀβύσσων τῶν αἰώνιων σκοταδιῶν καὶ μυστηρίων τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν, μετὰ ἄλλους λόγους τὸ ἀπόλυτο καθαρὸ θεωρητικὸ φῶς ὄλων τῶν ἀβύσσων τῆς κοσμικῆς ὑπαρξῆς του καὶ τῆς κοσμικῆς μοίρας του. Τὸ ἀπόλυτο θεωρητικὸ πνευματικὸ φῶς τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς μετὰ τὸν ὑπέρτατο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ, ἀπ' τὸ ἓνα μέρος, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς, τὸ σβύσιμο τοῦ ἀπείρου θεωρητικοῦ πάθους τῆς θεωρητικῆς φύσης τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς θεωρητικῆς του μανίας, τῆς ἀπειρῆς δίψας τῆς καθαρῆς θεωρητικῆς γνώσης καὶ τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ φωτισμοῦ τῶν πάντων, καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Ἠθικῆς, τὴ θεμελίωση τῆς ζωῆς του μέσα στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας θεωρητικῆς Ἀλήθειας, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας.

Τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο πνευματικὸ φῶς τῆς Ζωῆς εἶναι μόνο τὸ φῶς τῆς Μεταφυσικῆς, κόρης τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν Θεῶν. Καὶ στὸ φῶς τῆς Μεταφυσικῆς ὑπέρτατος καὶ θεϊότατος σκοπὸς τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὸ Ἀπειρο εἶναι ἡ πνευματικὴ κατάκτηση τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ πνευματικὴ κατάκτηση τῆς Ἀθανασίας. Ἡ ἀναζήτησις καὶ ἀνακάλυψις, μέσα στὰ βάθη τῆς ἀληθινῆς οὐσίας του καὶ τῆς ὑπαρξῆς του μέσα στὸ Χρόνο, τῆς Αἰωνιότητος. Ἡ ἀνακάλυψις καὶ κατάκτησις τῆς Αἰωνιότητος! Τὸ πνευματικὸ καὶ μεταφυσικὸ οἰκοδόμημα ὄλου τοῦ Κόσμου θεμελιώνεται καὶ ὑψώνεται ἀπάνω στὴν Αἰωνιότητα καὶ μόνο ἀπάνω στὴν Αἰωνιότητα. Ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῆς κατάκτησης τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

*

Τὸ κεντρικὸ πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας εἶναι τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μετὰ ἄλλους λόγους τὸ κεντρικὸ πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τοῦ ὄντος. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητος, τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας. Ἡ Φιλοσοφία, ὡς μεταφυσικὴ στὴν οὐσία της, εἶναι καθαρὴ θεωρητικὴ ὄντολογία καὶ μόνο ὄντολογία. Καθαρὴ θεωρητικὴ διερεύνησις, μελέτη καὶ διαφώτισις τοῦ προβλήματος τοῦ ὄντως ὄντος, τοῦ ἀπολύτου Πραγματικοῦ. Τί εἶναι τὸ ὄντως ὄν; Ποιὰ εἶναι ἡ ἀρχέγονη, ἀύθεντικὴ, πηγαιὰ καὶ ἀπόλυτα γνήσια καὶ πραγματικὴ προαιώνια καὶ παναιώνια φύσις τοῦ ὄντος; Ποιὰ ἡ πρώτη ἀρχὴ του καὶ πηγὴ του; Ποιὰ ἡ ἀληθινὴ, ἡ αἰώνια

οὐσία του, ἡ αἰώνια ψυχή του, ἡ αἰώνια μοίρα του; Εἶναι τὰ αἰώνια πῶς βα-
 θειά, πῶς σκοτεινά καὶ πῶς ἐναγώνια ἐρωτήματα τῆς Φιλοσοφίας, ὡς Μετα-
 φυσικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς Ὀντολογίας. Ἀπὸ τῆ φωτεινῆ καὶ
 ὀρθῆ ἀπάντηση στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ θὰ κριθῆ καὶ ἡ θέση καὶ ἡ μοίρα τοῦ
 Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Τὸ Ἀνθρώ-
 πινὸ ὄν εἶναι ἐν' ἀπειροελάχιστο μῶριον τοῦ καθολικοῦ ἀπείρου κοσμικοῦ
 ὄντος. Ἀπ' τῆ λύση, πὺθ' ἀ δοθῆ στὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τοῦ Ἀπεί-
 ρου ὄντος, γενικὰ καὶ στὴν δλότητά του, θὰ ἐξαρτηθῆ καὶ ἡ λύση τοῦ
 προβλήματος τῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος καὶ τῆς κοσμικῆς μοίρας
 του ἀπάνω στὸ μεταίχιμο τῶν δύο πῶς πάνω ἀβύσσων, στὸ χρονικὸ πέρα-
 σμά του μέσ' ἀπὸ τὸ Σύμπαν.

Τὸ φιλοσοφικὸ πρόβλημα τοῦ Ἀνθρώπου ἐντοπίζεται στὸ ἐρώτημα:
 Ἴτι εἶναι ὁ Ἀνθρώπος; Ποιὰ ἡ πραγματικὴ φύση καὶ ἡ ἀληθινὴ οὐσία τοῦ
 Ἀνθρώπου; Ποιὰ ἡ μοίρα του μέσα σ' ἐτοῦτον ἐδῶ τὸν Κόσμον καὶ ἀπάνω
 ἀπ' ὅλα ποιὰ εἶναι ἡ μοίρα του μέσα στὸν ἄλλο Κόσμον περ' ἀπὸ τὸν τάφο;
 Ἢ μοίρα τοῦ Ἀνθρώπου μέσα σ' ἐτοῦτον ἐδῶ τὸν Κόσμον, τὸν αἰσθητὸ
 καὶ ὄρατὸ φυσικὸ Κόσμον, δένεται μὲ τῆ μοίρα του μέσα στὸν ἄλλο Κόσμον,
 τὸν ἀόρατο καὶ ἀγνωστο καὶ μυστηριακὸ πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο Κόσμον; Ἢ
 ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴ Γῆ εἶναι μιὰ στιγμὴ μόνο μέσα στὴν Αἰω-
 νιότητα, ἡ ζωὴ του ὅμως μέσα στὸν ἄλλο Κόσμον πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο γιὰ
 τὸ σβύσιμό του μέσα στὸν ἀπειρο ὤκεανὸ τοῦ Μηδενὸς καὶ τῆς Ἀνυπαρ-
 ξίας ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό του, εἶναι ἡ ἴδια ἡ Αἰωνιότητα. Ἴτσι τὸ πρό-
 βλημα τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμον ἐνσωμα-
 τώνεται μέσα στὸ πρόβλημα τοῦ Χρόνου. Τοῦ Χρόνου πατέρα καὶ ἀδερφοῦ
 τῆς Ζωῆς, γιὰ πατέρα καὶ ἀδερφοῦ τοῦ Θανάτου; Πατέρα καὶ ἀδερφοῦ τῆς
 Ζωῆς, πὺθ' σβύνει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θανάτου, γιὰ τῆς ζωῆς, πὺθ' σφι-
 χταγκαλιάζει τὴν Αἰωνιότητα, τῆς Ζωῆς — Ἀθανασίας;

Ἢ πνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ αἰσθητηριακὴ του γνώση,
 βεβαιώνει μὲ ἀπόλυτη ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα, πὺθ' ὁ Ἀνθρώπος ἐρχεται
 μυστηριακὰ στὸν Κόσμον, ζεῖ μόνο στιγμὲς ἀπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ μεταίχιμι-
 οῦ τῶν δύο πῶς πάνω ἀβύσσων καὶ ὕστερα πεθαίνει. Ὁ Θάνατος θέτει
 στὸ Ἀνθρώπινον Πνεῦμα τὸ ἀβυσσαλέο πρόβλημα τῆς μοίρας τοῦ Ἀνθρώ-
 πινου ὕστερ' ἀπὸ τὸ σβύσιμό του μέσα στὸ φυσικὸ Σύμπαν. Ἴτι εἶναι ὁ Θά-
 νατος; Ὁ Θάνατος εἶναι πέρασμα ἀπὸ τὴν Ὑπαρξὴ στὴν Ἀνυπαρξία; Ἀπὸ
 τὴ Ζωὴ στὸ Μηδέν; Ἢ πέρασμα σὲ μιὰν ἄλλη ζωὴ μέσα σ' ἕναν ἄλλο φω-
 τεινότερο, ὄραιότερο καὶ τελειότερο Κόσμον ἀπὸ τὸν Κόσμον πὺθ' εἶδαμε,
 ἐγνωρίσαμε, ἐζήσαμε, στιγμὲς μόνο, στὴ θλιβερὴ καὶ τραγικὴ ἐτούτῃ ζωὴ
 μας καὶ πορεία μας ἀπάνω στὴ Γῆ; Πέρασμα στὸ αἰώνιο φῶς γιὰ στὸν αἰώ-
 νιο Ζόφο;

Ἢ ὀρθῆ ἀπάντηση στὰ πῶς ὑψηλὰ καὶ πῶς συγκλονιστικὰ αὐτὰ ἐρω-
 τήματα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὸν Κόσμον κρέμεται ἀπὸ
 τὴν ἀπάντηση πὺθ' ἀ δοθῆ στὸ κεντρικὸ ἐρώτημα τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Φι-
 λοσοφίας, τὸ ἐρώτημα τῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ Ἀνθρώπος στὴν
 ἀληθινὴ φύση του καὶ οὐσία του εἶναι θνητὸς ἢ ἀθάνατος; Ἢ ἀνθρώ-

πινη ἔσωτερικὴ πνευματικὴ Ἐμπειρία ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημα αὐτὸ καὶ βεβαιώνει ἀπόλυτα, πὼς τὸ φυσικὸ ὑπόστρωμα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὕπαρξης τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ φυσικὸ Σύμπαν, τὸ φυσικὸ σῶμα, ὕστερ' ἀπὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ζωῆς του ἀπάνω στὴ Γῆ, πεθαίνει καὶ διαλύεται σὲ σκόνη καὶ λάσπη. Ἔρχεται φυσικὸ συνεπῶς τὸ ἐρώτημα: Μέσα στὸν Ἀνθρώπο, ὡς φυσικὸ ὄν πού ζεῖ μέσα στὸ φυσικὸ Κόσμο καὶ πεθαίνει ὕστερ' ἀπὸ ἐλάχιστο χρόνο, στιγμὲς μόνο μέσα στὴν Αἰωνιότητα, ὑπάρχει καὶ ζεῖ κι' ἐν ἄλλο ὄν, μι' ἄλλη οὐσία — τὴν εἶπε ὁ Κόσμος «Ψυχὴ» — πού μαζί με τὸ θάνατο τοῦ σώματος δὲν πεθαίνει, ἀλλὰ μένει ἀθάνατη καὶ εἶναι ἀείζωη; Ὁ Ἀνθρώπος, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι φύση ἢ οὐσία θνητὴ ἢ ἀθάνατη;

Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἐν' ἀπειροελάχιστο μόριο τοῦ ἀπείρου κι' αἰώνιου Σύμπαντος. Συνεπῶς κι' ἐν' ἀπειροελάχιστο μόριο τῆς οὐσίας καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος. Μοῖρα του ἢ μοῖρα τοῦ Σύμπαντος. Ἡ ἀπάντηση συνεπῶς, πού θὰ δοθῆ στὸ ἐρώτημα τῆς θνητότητας ἢ τῆς ἀθανασίας τῆς ἀνθρώπινης φύσης, σφικτοδένεται μετὰ τὴν ἀπάντηση πού θὰ δοθῆ στὸ γενικὸ ἐρώτημα τῆς θνητῆς ἢ μὴ φύσης τοῦ ὄντος στὴν ὁλότητά του. Τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο κι' αἰώνιο ὄν εἶναι θνητὸ ἢ ἀθάνατο; Καὶ ὁ Ἀνθρώπος, ὡς μόριο τοῦ ἀπείρου ὄντος, εἶναι θνητὸς ἢ ἀθάνατος;

Στὴ θέση τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ κατακλύζεται ἀπὸ ἀπειρο θρησκευτικὸ δέος καὶ βυθίζεται σὲ θρησκευτικὴ κατάνυξη κι' ἔκσταση μπροστὰ στὰ οὐράνια ὕψη καὶ τὴ θεϊκὴ οὐσία τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου καὶ εἰδικὰ τοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, πού μοῖρα ὄλων τῶν μοιρῶν του καὶ χρέος ὄλων τῶν χρεῶν του εἶναι νὰ δώσῃ ὀρθὴ ἀπάντηση στὸ πιὸ βαρὺ καὶ πιὸ συγκλονιστικὸ ἐρώτημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ πού εἶναι ἡ ἄβυσσος ὄλων τῶν ἀβύσσων ὅλης τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ζωῆς καὶ ὁ σταυρὸς ὄλων τῶν σταυρῶν τοῦ Πνεύματος, τοῦ θεμελιωτῆ Θεοσκεύου, τοῦ φιλοσόφου, τοῦ ποιητῆ, τοῦ καλλιτέχνη, τοῦ μύστη καὶ ἱεροφάντη τῆς Ἐπιστήμης.

Τὴν ὀρθὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἀθανασίας τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος δίνει μόνο ἡ Μεταφυσικὴ, ὡς καθαρὴ θεωρητικὴ πνευματικὴ ἐπιστήμη τοῦ ὄντος, ὡς καθαρὴ θεωρητικὴ ὄντολογία.

Ἡ ὄντολογία εἶναι ἡ κορυφὴ ὄλων τῶν κορυφῶν τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, ἡ ἐπιστήμη τοῦ δραματικώτατου καὶ τραγικώτατου δρασκελισμοῦ τοῦ Πνεύματος ἀπάνω ἀπὸ γκρεμοὺς καὶ βάραιρα, ἀπὸ χἀη καὶ ἄβυσσες.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Κάντ, ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, στὸ ἔργο του «ὄνειρα ἐνὸς ἐνορατῆ πνευμάτων, διαφωτισμένα μετὰ ὄνειρα τῆς Μεταφυσικῆς» παρομοιάζει τὸν κόσμο τῆς Μεταφυσικῆς μετὰ ἀπέραντο φουρτουνιασμένο ὠκεανό, πού στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ κόσμος τῆς Φαινομενικότητας. Μέσα στὸν ἀπέραντο αὐτὸ φουρτουνιασμένο καὶ τρισκότεινο ὠκεανὸ ὁ φιλόσοφος, ὁ ποντοπόρος τῆς Μεταφυσικῆς, εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀπ' αὐτὴ τὴ μοί-

ρα του, νὰ βυθίζεται μέσα στις αιώνιες καταχνιές του και τούς αιώνιους παγετώνες του παλεύοντας με όλες τις δυνάμεις του και σ' ὅλη τὴ ζωὴ του «μέσα σὲ ἀπατηλές και μάταιες ἐλπίδες, πού δὲν μπορεῖ ποτὲ οὔτε νὰ ἐγκαταλείψη, ἀλλ' οὔτε και νὰ πραγματοποιήσῃ.»

Ἐνας ἀπλὸς ποντοπόρος τῆς Μεταφυσικῆς μέσα στὸν ἀπέραντο πολυτάραχο και τρισκότεινο ὠκεανὸ τῆς, μέσα στις αιώνιες καταχνιές του, τὰ αἰώνια σκοτάδια του και τούς αιώνιους παγετώνες του, και ὁ στοχαστὴς τῶν στοχασμῶν αὐτῶν δὲ φιλοδοξεῖ νὰ δώσῃ, με τούς στοχασμούς του αὐτούς ἀπάνω στὸ αἰώνιο πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τὸ πρόβλημα τῆς θνητότητας ἢ τῆς ἀθανασίας τῆς ἀνθρώπινης φύσης, μιὰ πραγματεία μεταφυσικῆς. Ὁ σκοπὸς του εἶναι ἄλλος. Σκοπὸς ὅλης τῆς φιλοσοφικῆς ζωῆς του ὑπῆρξε τὸ πνευματικὸ φῶς και μόνο τὸ πνευματικὸ φῶς τῆς ὑπαρξῆς του και τῆς μοίρας του μέσα στὸν Κόσμο, τὸ φῶς τῆς πνευματικῆς, τῆς μεταφυσικῆς συνείδησῆς του και λύτρωσῆς του. Τὸ σβύσιμο τῆς ἀπειρης μεταφυσικῆς δίψας του και τῆς φλόγας τοῦ ἀπειρου μεταφυσικοῦ πάθους του. Ὁ γαληνεμὸς, με τὸ φῶς τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, τῶν βαθύτατων και συγκλονιστικώτατων μεταφυσικῶν ἀνησυχιῶν του και μεταφυσικῶν ἀγωνιῶν του. Ἡ Φιλοσοφία, στὸ νόημά του, δὲν εἶναι στατική και ἡσυχαστική ἢ εὐδαιμονιστική ἐπιστήμη, ἀλλ' ἐπιστήμη δυναμική, ἐπιστήμη ἀγωνιστική, ἡρωϊκή, δημιουργική, προβληματική, τραγική. Στὰ μάτια του ἡ Φιλοσοφία εἶναι φλεγόμενη και φλέγουσα πραγματικότητα, ζῶσα πραγματικότητα πού βγαίνει μεσ' ἀπὸ φωτιές και φλόγες, μεσ' ἀπὸ τὸ πύρινο καμίνι και τὴν πυρκαγιὰ τῆς Ζωῆς και τοῦ Πνεύματος, ἀπειρης κι' αἰώνιας φωτιᾶς τοῦ Σύμπαντος. Ἡ Φιλοσοφία εἶναι αἰώνιος δραματικώτατος και τραγικώτατος ἀγῶνας ἀναζήτησης, ἀνακάλυψης και κατάκτησης τῆς Ἀλήθειας, τῆς ἀπόλυτης, τῆς αἰώνιας Ἀλήθειας, τῆς ὄντολογικῆς, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας. Σκληρότατη, ἀδυσώπητη, ἀτέλειωτη γιγαντομαχία και τιτανομαχία τοῦ Λόγου. Γιγαντομαχία — Τιτανομαχία ἀέναων ἀγῶνων, δραμάτων, τραγωδιῶν, θυσιῶν, δλοκαυτωμάτων. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ τραγικώτατου στοχαστῆ τῶν στοχασμῶν αὐτῶν ὑπῆρξε ἀληθινὸ δράμα. Τὸ δράμα τοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου, πού σὲ μιὰ ἀπὸ τις πιὸ ἀφώτιστες, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ δημιουργικοῦ Πνεύματος και τῆς Φιλοσοφίας, και τις πιὸ δραματικές ὥρες ὅλης τῆς Ἱστορίας τοῦ τόπου του τῆς ἐποχῆς του οἱ μοῖρες τῆς ζωῆς του τὸν ἐμοίραναν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού μετάλαβε τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, νὰ παλέψῃ, μόνο με τις ἐσωτερικές δυνάμεις του και χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἐξωτερική βοήθεια και κανένα ἀπὸ τὰ πιὸ στοιχειώδη και ἀπολύτως ἀναγκαῖα μέσα τῆς ὕλικῆς ζωῆς, τὸν πιὸ σκληρὸ και πιὸ ἀπάνθρωπο ἀγῶνα μ' ὅλα τ' ἀγρίμια κι' ὅλα τὰ στοιχεῖα ὅλου τοῦ Κόσμου και νὰ καρφωθῇ στοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου μόνο και μόνο για τὸ μεγάλο και μοναδικὸ ἔγκλημα ὅλης τῆς ζωῆς του μέσα στὸν Κόσμο, τὸ ἔγκλημα τοῦ ὅτι ἡ Φύση ἔβαλε μέσα του τὸ ἀπέραντο σὰν ὅλο τὸν Κόσμο πάθος του για τὴν Ἀλήθεια, για τὸ Φῶς, τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς τῆς Δημιουργίας και τῆς ζωῆς του μέσα στὴ Δημιουργία. Σκοπὸς του δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ συγγραφή ἑνὸς φιλοσοφικοῦ ἔργου, ἀλλ' ἡ προσωπική στὸ βάθος

ἔξομολόγησὴ τοῦ ἐνὸς ἀπειροελάχιστου μέρους τῶν προσωπικῶν πνευματικῶν βιωμάτων, πνευματικῶν ἐνοραμάτων καὶ δραμάτων, ποὺ ἀντίκρουσε καὶ ἔζησε, μ' αἷμα καὶ δάκρυα, σ' ὅλη τὴ φιλοσοφικὴ ζωὴ του μέσα στὸν Κόσμο καὶ σ' ὅλες τὶς ποντοπορίες του μέσα στὸν ἀπέραντο φουρτουνιασμένο καὶ τρισκότεινο ὠκεανὸ τῆς Μεταφυσικῆς. Ζωὴ του, σκοπὸς του, μοῖρα του, χρέος του, φωτιά του καὶ φλόγα του, τὸ πάθος καὶ μόνο τὸ πάθος τοῦ Φωτός. Τοῦ φωτὸς τῶν πιδ ὑψηλῶν καὶ πιδ ἐναγώνιων μεταφυσικῶν καὶ ἠθικῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Οἱ φιλοσοφικὲς ἰδέες, ποὺ ρίχνει ἐδῶ στὸ χαρτί, δὲν εἶναι ἰδέες ἀπὸ ξένα ἠντόπια βιβλία, οὔτε ἰδέες — ἀφηρημένες ἔννοιες, ἀλλ' ἰδέες — πνευματικὰ ἐνοράματα, πραγματικὲς ὁλοζώντανες εἰκόνες καὶ δραματικὲς σκηνές ποὺ εἶδε καὶ ἔζησε σὲ μιὰ δλάκερη ζωὴ μέσα στὸν Κόσμο. Ζωὴ προσωπικῶν φιλοσοφικῶν ἀνησυχιῶν, ἀναζητήσεων, ἐρευνῶν, ἀγώνων, τρικυμιῶν, ἀγωνιῶν, θυσιῶν, τραγωδιῶν, αἱμάτων, δακρύων, ἀλυσσίδας θανάτων ἀγαπημένων καὶ θρησκευτικὰ λατρεμένων ὄντων. Ζωὴ πάλης, πόνου, θυσίας, μαρτυροῦ, σπαραγμοῦ, σταυροῦ.

Πρὶν ὅμως ἡ μεταφυσικὴ Σκέψη ξανοιχτῆ μέσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς γενικῆς καὶ εἰδικῆς θεωρίας τοῦ ὄντος, μὲ τοὺς κόσμους τῶν αἰωνίων σκοταδιῶν καὶ παγετώνων του, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ριχτῆ τὸ φῶς τοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ ἀπάνω σὲ ὠρισμένα ἀπολύτως ἀπαραίτητα προκαταρκτικὰ φιλοσοφικὰ θέματα. Τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι τὰ θέματα, ποὺ διαφωτίζονται πιδ κάτω στὰ εἰδικὰ κεφάλαια ποὺ ἔχουν ὡς τίτλους: α) «Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος καὶ ἡ Μεταφυσικὴ», β) «Τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς», γ) «Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀλήθειας», δ) «Οἱ φιλοσοφικὲς κοσμοθεωρίες ἀπάνω στὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τοῦ ὄντος.»

Ἡ φιλοσοφικὴ διερεύνηση καὶ ὁ φιλοσοφικὸς διαφωτισμὸς τῶν θεμάτων αὐτῶν ἐπιβάλλονται ἀπόλυτα. Δίχως τὸ φιλοσοφικὸ φῶς τῶν θεμάτων αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δμαλὴ πορεία τοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ στὸ δρόμο τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ του καὶ τοῦ κοσμικοῦ χρέους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ.

Ἀπ' ὅλη τὴν Ἱστορία τῆς Μεταφυσικῆς βγαίνει ἡ ἀσάλευτη ἀλήθεια τῆς ἀπόλυτης ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ τῆς Μεταφυσικῆς. Οἱ μοῖρες τῆς Μεταφυσικῆς συμπλέκονται ἀπολύτως ἀχώριστα μὲ τὶς μοῖρες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς δημιουργίας τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξής της εἶναι πλουσιώτατοι καὶ θαυμασιότατοι οἱ καρποὶ τοῦ δέντρου τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς. Φιλοσοφία καὶ Μεταφυσικὴ στὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ ἀποτελοῦν μιὰ ὄν-

τότητα, μιὰ πραγματικότητα, ἓνα κόσμο. Ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας ἢ Μεταφυσικῆ. Ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι ἡ ὠραιότερη πνευματικὴ δημιουργία, ἡ ἐθνικὴ πνευματικὴ δημιουργία, τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ἡ ὑψηλότερη προσφορὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου πρὸς ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τῆς ἐπιστήμης τοῦ Καθαροῦ Λόγου, τοῦ Καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου. Καὶ λίκνο τῆς Ἐπιστήμης — Θεησκείας τοῦ Καθαροῦ Λόγου ὑπῆρξε πάντα ἡ Αἰωνία Ἑλλάδα.

Οὐσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου τὸ πάθος τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τὸ ὑψηλὸ ἰδεαλιστικὸ μεταφυσικὸ πνεῦμα. Οἱ μεγαλύτεροι μεταφυσικοὶ ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὄλων τῶν αἰώνων εἶδαν τὸ φῶς τοῦ Κόσμου ἀπάνω στὰ ἱερὰ χόματα τῆς πανάγιας Ἑλληνικῆς Γῆς. Ὅλοι οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι τῆς πρώτης, τῆς Προσωκρατικῆς περιόδου τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀναξίμαντρος, ὁ Ἀναξίμενης, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ξενοφάνης, ὁ Παρμενίδης, ὁ Ζήνων, ὁ Μέλισσος, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Λεύκιππος, ὁ Δημόκριτος, καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι τῆς ἴδιας ἐποχῆς εἶναι μεταφυσικοὶ στὴν οὐσία τους καὶ μόνο μεταφυσικοὶ. Καὶ στὸ μεσουράνημα τοῦ ἡλίου τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας οἱ αἰώνιες κορυφές της, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι τὰ μεγαλύτερα μεταφυσικὰ πνεύματα ποὺ εἶδε ὡς σήμερα ὄλος ὁ Κόσμος σ' ὄλους τοὺς αἰῶνες. Καὶ στοὺς μεταρριστοτελικοὺς καιροὺς καὶ στὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας τὸ δέντρο τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς δὲν ἔπαυε ποτὲ νὰ χαρίζη σ' ὄλο τὸν Κόσμο πλούσιους τοὺς καρπούς του. Καὶ τὸ ὑψηλὸ μεταφυσικὸ πνεῦμα τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας ξαναγεννιέται καὶ πάλι καὶ λάμπει σ' ὄλο τὸν Κόσμο, μ' ὄλη τὴν ὑπερκόσμια καὶ αἰώνια λάμψη του καὶ ἀχτινοβολία του, μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ Πλωτίνου καὶ τῶν μεγάλων πατέρων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ.

Τὸ δόγμα ὄλων τῶν δογμάτων τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητας εἶναι τὸ δόγμα, πῶς οἱ κόσμοι ποὺ παίζουν πρωταρχικὸ ρόλο στὴν Παγκόσμια Ἱστορία καὶ οἱ μοῖρες τους ὀρίζουν καὶ διαμορφώνουν καὶ τίς μοῖρες ὄλου τοῦ ἄλλου Κόσμου εἶναι δύο. Ἀπ' τὸ ἓνα μέρος ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὁ κόσμος τῶν αἰωνίων βαρβάρων τῆς Ἀσίας καὶ τοῦ ἑξασιατισμένου μέρους τῆς Εὐρώπης. Ὁ πρῶτος κόσμος εἶναι ὁ κόσμος τῆς πίστες στὴ Ζωή, τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ζωῆς. Ὁ κόσμος τῆς θεησκείας τῆς λατρείας τοῦ Πνεύματος, τοῦ Φωτός, τῶν αἰωνίων ἰδανικῶν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ Ὄραίου, τοῦ Ὑψηλοῦ, τοῦ Ἀγαθοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ, τοῦ Ἀπολύτου, τοῦ Αἰωνίου, μ' ἓνα λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὁ δεύτερος κόσμος εἶναι ὁ κόσμος τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας στὴ ζωὴ του τῆς ψυχῆς τοῦ πρωτόγονου ζώου τῆς Ἀσιατικῆς ζούγκλας, τῆς κυριαρχίας τῶν τυφλῶν καὶ ἀχαλιναγωγῶν φυσικῶν ἐνστίχτων καὶ δομεμφύτων τοῦ ἀνθρώπινου κτήνους, μὲ δύο λόγια ὁ κόσμος τοῦ κράτους τοῦ Ζόφου. Ὁ πρῶτος κόσμος λατρεύει τὸ Πνεῦμα καὶ ἀποθεώνει στὴν πραγματικότητα τὸν Ἀνθρώπο, τὸ θεῖο, στὴν ἀληθινὴ οὐσία του Ἀνθρώπο, τὸ Θεάνθρωπο. Ὁ δεύτερος κόσμος λατρεύει τὴν Ὑλὴ καὶ ἀποθεώνει καὶ προσκυνάει τὸ Ἀνθρώπινο Κτῆνος.

Στὴν Ἱστορία τῆς Μεταφυσικῆς δύο εἶναι τὰ κύρια καὶ μεγάλα ρεύματα τῶν μεταφυσικῶν κοσμοθεωριῶν καὶ ἰδεολογιῶν, ποὺ συγκρούονται καὶ παλεύουν ἀκατάπαυτα σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες γιὰ τὴν παγκυριαρχία τους στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου. Καὶ τὰ ρεύματα αὐτὰ εἶναι ἀπ' τὸ ἓνα μέρος τὸ ρεῦμα τοῦ μεταφυσικοῦ Σπιριτουαλισμοῦ ἢ ἀντικειμενικοῦ Ἰδεαλισμοῦ, τοῦ Πανπνευματισμοῦ καὶ τῆς Πανπνευματολατρείας, καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τὸ ρεῦμα τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ, ποὺ ἐκβάλλει πάντα στὶς θάλασσες τοῦ Ἀθεϊσμοῦ. Τὸ πρῶτο ρεῦμα εἶναι τὸ ρεῦμα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὶς πιὸ ψηλὰς πηγὰς τῆς ἡλιοφωγγοβολούσας θείας δημιουργικῆς Ζωῆς. Τὸ δεύτερο ρεῦμα εἶναι τὸ ρεῦμα ποὺ πηγάζει ἀπὸ τοὺς βυθοὺς καὶ τοὺς κόσμους τῶν αἰώνιων σκοταδιῶν, τὸ ρεῦμα τῶν ζοφερῶν ἀντιδημιουργικῶν καὶ μηδενιστικῶν δυνάμεων τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ζωῆς.

Τὸ ὠραιότερο καὶ ὑψηλότερο ἀνθὸς τῆς Μεταφυσικῆς εἶναι ἡ κοσμοθεωρία τοῦ ἀπολύτου ἀντικειμενικοῦ Ἰδεαλισμοῦ (Πλατωνισμοῦ), ποὺ ἀποκορυφώνεται στὴν κοσμοθεωρία τοῦ Θεϊσμοῦ. Καὶ ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μεταφυσικοῦ Ἰδεαλισμοῦ — Θεϊσμοῦ εἶναι ἡ ὑπέριστα καὶ κατ' ἐξοχὴν δημιουργία καὶ προσφορὰ σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς, τῆς μεταφυσικῆς τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ ὄντος.

Τὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸ ὄν, ὁ αἰώνιος Ἑλληνικὸς Ἄνθρωπος, εἶναι τ' ὠραιότερο, πνευματικώτερο, φωτεινότερο καὶ ἰδεαλιστικώτερο ὄν, ποὺ ἔζησε ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ εἶδε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος. Ὁ ἱστορικὸς ρόλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου στὴν Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀπόλυτη βασιμότητα τῆς ἀλήθειας τῶν χαρακτηρισμῶν αὐτῶν. Ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα ὅλων τῶν λαῶν ὅλης τῆς Γῆς καὶ ὅλων τῶν αἰώνων, στρατιᾶς μεγάλων ποιητῶν, καλλιτεχνῶν, φιλοσόφων, πολιτικῶν, νομοθετῶν, κοινωνιολόγων, κοινωνικῶν προφητῶν καὶ μεταρρυθμιστῶν καὶ ἀποστόλων, θρησκευολόγων, ἠθικολόγων, ἱστορικῶν, ὕμνησαν μὲ διθυραμβικοὺς ὕμνους τὸ δημιουργικὸ καὶ θαυματουργικὸ ρόλο τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄντος στὴν Ἱστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ ἐστάθησαν εὐλαβητικοὶ προσκυνητῆς μὲ ἀπειρο θαυμασμό, μὲ θρησκευτικὴ συγκίνηση καὶ κατάνυξη καὶ ἔκσταση μπροστὰ στὰ αἰώνια δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἄνθρωπος εἶναι παιδὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φύσης, τῆς πνευματικώτερης, αὐλότερης, ἰδεαλιστικώτερης, ἐνθεώτερης καὶ θεοπλαστικώτερης φύσης ὅλου τοῦ Κόσμου. Γέννημα καὶ θρέμμα καὶ παιδεύμα καὶ μόρφωμα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ. Τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτός, τοῦ Ἑλληνικοῦ ἥλιου, τῶν Ἑλληνικῶν ἄστρων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Μυστηρίου, τοῦ Ἑλληνικοῦ φυσικοῦ καὶ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος, μ' ἓνα λόγῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Φύση εἶναι ὅλη πνεῦμα καὶ μόνο πνεῦμα, ἰδέα καὶ μόνο ἰδέα, ψυχὴ καὶ μόνο ψυχὴ. Καὶ πνεῦμα καὶ ἰδέα καὶ ψυχὴ εἶναι καὶ ὅλα τ' ἀνθὴ τῆς καὶ ὅλα τὰ πλάσματα καὶ δημιουργήματά τῆς.

E. Δ. Κ. τ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ δὲν εἶναι πλασμένη ἀπὸ χῶμα, ἀπὸ σκόνη καὶ λάσπη, ἀλλ' ἀπὸ πνεῦμα καὶ μόνο ἀπὸ πνεῦμα, ἀπὸ ἰδέα καὶ μόνο ἀπὸ ἰδέα, ἀπὸ ψυχὴ καὶ μόνο ἀπὸ ψυχὴ, ἀπὸ τὴν ψυχὴ μόνο τοῦ Θεοῦ. «Πάντα πλήρη θεῶν» εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἀθάνατου πατέρα τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας ὅλου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, τοῦ Θαλή, ὁ βαθύτερος καὶ ὑψηλότερος λόγος, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ αἰώνια βάθη τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς καὶ ἀκούστηκε ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖλη ἀπάνω σ' ὅλη τῆ Γῆ. Μόνο ἀπάνω στὰ ἱερὰ χῶματα τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς καὶ μόνο ἀπὸ τὸν ἱερὸ βράχο τῆς μητέρας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, τῆς ἱερῆς πολιτείας τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν καὶ ὅλων τῶν θεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, τὸ φωτισμένο καὶ θεωμένο Πνεῦμα μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τὸ μυστικὸ, ποὺ μετουσιωμένο στὴ φιλοσοφία τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Προσωκρατικῶν φιλοσόφων καὶ προπάντων στὴ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτη, τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς τελείας συντριβῆς καὶ τοῦ ἀπολύτου ἐκμηδενισμοῦ τῆς ὕλης, τῆς ἀποθέωσης τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς θέωσης τοῦ Ἀνθρώπου ὡς πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ὄντος.

Τὸ Ἑλληνικὸ Ὄν, ὁ Ἑλληνικὸς Ἀνθρώπος, ἀπάνω ἀπ' ὅλα εἶναι παιδί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτός, τοῦ Ἑλληνικοῦ Κάλλους, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἑλληνικῆς ἁρμονίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου. Τὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ ὄντος, τὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου, πνευματομετουσιώνει καὶ πνευματοστοιχειώνει, σ' αἰώνιες αἰσθητὲς μορφές, σ' αἰώνια ὄρατὰ ὀλοζώντανα πλάσματα καὶ χειροπιαστὰ ἀθάνατα πνευματικὰ σύμβολα, σὲ θιάσους αἰώνιων ἀθανάτων ὄρατῶν θεῶν ποὺ ζοῦν καὶ οὐρανοδρομοῦν στὸν Ἑλληνικὸ Οὐρανὸ (Πλατ. Φαῖδρος) καὶ περπατοῦν καὶ βασιλεύουν ἀπάνω στὴν Ἑλληνικὴ Γῆ, τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, ὁ Ἑλληνικὸς Μῦθος, ἡ Ἑλληνικὴ Θεησκεία, ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη, ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, ἡ Ἑλληνικὴ Μεταφυσικὴ. Πατέρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ὁ Ἑλληνικὸς Οὐρανός, ὁ Ἑλληνικὸς Ἥλιος. Μάνα του ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ. Ἀπ' τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴν οὐσία, τὴν καρδιὰ καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς, βγῆκε στὸ φῶς ἡ ψυχὴ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, ἡ ψυχὴ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ θαύματος θαυμάτων, ἡ ψυχὴ τῶν ἀθανάτων κι' αἰώνιων Ἑλληνικῶν Θεῶν, τῶν θεῶν τῶν αἰώνιων Ἀξιῶν τῆς Ζωῆς, τῆς Δημιουργικῆς Ζωῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς. Ἡ καρδιὰ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Αἰωνίας Ἀνθρωπότητας, τῆς αἰωνίας Δημιουργίας!

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιά, ἀθάνατη κι' αἰώνια, καὶ ἡ Ἀρχαία καὶ ἡ Μέση καὶ ἡ Νεώτερη Ἑλλάδα. Ὁ Πανελληνισμὸς εἶναι ἕνας, ἀθάνατος, αἰώνιος, ἀείζωος, πανδημιουργός, πανθαυματουργός, ἡλιοειδής, ἡλιόψυχος, ἀστρινος. Καὶ ὁ Νεοελληνικὸς Κόσμος σὰρκα καὶ κόκκαλο κι' αἷμα ἀπ' εἰς σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα καὶ τὸ αἷμα τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ. Καὶ

ὅπως στους ἀρχαίους καιρούς βγήκε στο φῶς τὸ αἰώνιο ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ θαῦμα ἔτσι καὶ στὰ Νεώτερα Χρόνια ἔγινε, γίνεται καὶ θὰ γίνεται σὲ κάθε στιγμή στο μέλλον τὸ νέο αἰώνιο Ἑλληνικὸ θαῦμα θαυμάτων.

Ὁ αἰώνιος Πανελληνισμὸς εἶναι πνεῦμα, ἰδέα, ἀλήθεια, κάλλος, ἀρετή, φῶς. Λυτρωτικὸ φῶς καὶ μόνο λυτρωτικὸ φῶς, Θεῖα φύση καὶ θεῖα οὐσία! Ὁ Ἑλληνικὸς Ἥλιος, ὁ ἥλιος τοῦ Ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, ἀνατέλλει ξανά στο Ἑλληνικὸ Οὐρανὸ καὶ θέλημα ὅλων τῶν θεῶν καὶ μοῖρα ὅλων τῶν μοιρῶν, εἶναι τὸ μεσουράνημά του καὶ πάλι ὅπως στους ἀρχαίους καιρούς. — Τὸ ἱερὸ φῶς ἀστράφτει στὶς κορυφές τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν καὶ θεῖες ὑποσχέσεις εἶναι στὸν Ἑλληνικὸ αἰθέρα! — Ὁ Κόσμος καὶ τὸ βασίλειο τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ εἶναι ὁ κόσμος καὶ τὸ βασίλειο τῶν οὐρανῶν, ὁ κόσμος καὶ τὸ βασίλειο τῶν αἰώνιων θαυμάτων, τῶν αἰώνιων Ἰδεῶν — Ἀληθειῶν — Ἀξιῶν, τῶν αἰώνιων Θεῶν!

Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος εἶναι ἕνας ἰδεόληπτος, ἰδεοπαθὴς καὶ ἰδεομανὴς, κόσμος, καὶ ὅποιος δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ συλλάβῃ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου, τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ συλλάβῃ καὶ τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Νίκης, τῆς Ἑλληνικῆς Θαυματουργίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀθανασίας.

Θεῖα ἡ μοῖρα τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ! Θεῖα καὶ ἡ μοῖρα ὅλων τῶν μοιρῶν τοῦ Νεοελληνισμοῦ!

Μοῖρα τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου τὸ πνευματικὸ φῶς καὶ μόνο τὸ πνευματικὸ φῶς! Τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο λυτρωτικὸ πνευματικὸ φῶς, τὸ μεταφυσικὸ φῶς! Ἡ πνευματικὴ κατάκτηση καὶ λύτρωση ὅλου τοῦ Κόσμου, μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἥλιου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, τοῦ θεοῦ ὅλων τῶν θεῶν τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ!

Ἡ ἄβυσσος τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν πρὸ ζοφερῆ ἀπ' ὅ,τι εἶναι στους σημερινούς καιρούς. Ἡ Αἰωνία Ἑλλάδα ἐχάρισε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τὴ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τῆς νίκης τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου καὶ τῆς λύτρωσης τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Τὴν κοσμοθεωρία τοῦ ἀπολύτου Ἰδεαλισμοῦ, τοῦ Σωκρατισμοῦ, τοῦ Πλατωνισμοῦ καὶ τοῦ Ἀριστοτελισμοῦ, ποὺ ἐθεμέλιωσαν ἀπάνω σ' αἰώνια βάρθρα τὸν Ἑλληνικὸ Χριστιανισμό, τὴ Θρησκεία τῆς λατρείας τοῦ ἑνὸς καὶ μόνο ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ πάνσοφου καὶ πανωραίου ζωντανοῦ προσωπικοῦ θεοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεοῦ.

Τῆς θρησκείας αὐτῆς τῆς βασιλείας τοῦ Πνεύματος, τῆς ὠραιότερης δημιουργίας τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς, ἀρνητῆς ὁ σύγχρονος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος μὲ τοὺς πρὸ φοιητοὺς καρπούς. Ὁλὴ ἡ Ἀνθρωπότητα τοῦ καιροῦ μας βουλιάζει καὶ στενάζει, ἀσφυχτιᾶ καὶ ἀγωνιᾶ μέσα στὴν ἄβυσσο τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ. Μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ψευδοθετικισμοῦ καὶ τοῦ ψευτοεπιστημονισμοῦ ἐκυριάρχησε στὴ ζωὴ τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῆς Εὐρώπης στὸν περασμένο αἰῶνα τὸ πνεῦμα

τοῦ μεταφυσικοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς Ἀντιμεταφυσικῆς. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ὑλισμοῦ συμπορεύεται πάντα στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ Μηδενισμοῦ. Καὶ ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ στὴ Νεώτερη καὶ στὴ σύγχρονη Εὐρώπη δὲν ἀκούγεται ἔδῳ κι' ἓνα σχεδὸν αἰῶνα σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς παρὰ μόνον ἢ ἀποτρόπαιη κραυγὴ τοῦ Νιτσεϊκοῦ Ζαρατούστρα, «Ἐπέθανε ὁ Θεός». Ποτὲ ἄλλοτε σ' ὅλη τὴν Ἱστορία τοῦ ὅλου ὁ Κόσμος δὲν ἦταν πιὸ μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ Φῶς, ἀπὸ τὸ Θεό, ὅσο στὴν ἐποχὴ μας. Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ὁ βαθύτερος πραγματικὸς λόγος τοῦ Μηδενισμοῦ τῶν δύο τελευταίων αἰώνων καὶ τοῦ παγκόσμιου χάους τοῦ καιροῦ μας.

Καὶ ὁ Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος καὶ ὁ Κόσμος τῆς Ἀμερικῆς ἐναβρύνονται στὶς ἡμέρες μας, πὼς ἐσκότωσαν κι' ἔθαιψαν γιὰ πάντα τὴ Μεταφυσικὴ καὶ τὸν Ἰδεαλισμὸ καὶ μόνον τοὺς θρησκεία ἔχουν τὴ θρησκεία τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων τῆς Ὑλης, τοῦ Μηδενὸς καὶ τοῦ Θανάτου. Μὲ τὸ θάνατο ὁ μὸς τῆς Μεταφυσικῆς στὴν πραγματικότητα πεθαίνει ἢ ὠραιότερη δημιουργία τῆς Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς, ἢ κοσμοθεωρία τοῦ Θεϊσμοῦ. Ἡ ἀπόλυτη ὁμῶς ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς Μεταφυσικῆς. Ἡ Μεταφυσικὴ εἶναι βαθύτατη οὐσιαστικὴ καὶ ὀργανικὴ ἀνάγκη τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος, γέννημα τῆς αἰώνιας οὐσίας τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ὅσο θὰ ὑπάρχη ὁ Ἀνθρώπος ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ θὰ ὑπάρχη ὁ Θάνατος, ὁ πατέρας τῆς Μεταφυσικῆς, θὰ ὑπάρχη στὸν Κόσμο καὶ ἡ Μεταφυσικὴ, ὡς ἐπιστῆμη λύτρωσης τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θάνατο. Ἐκεῖνοι ποὺ πεθαίνουν στὴν πραγματικότητα καὶ θάβονται γιὰ πάντα εἶναι μόνον οἱ ἀρνητὲς τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τοῦ πιὸ ἀκριβοῦ παιδιοῦ τῆς, τῆς Ἠθικῆς, οἱ πιστοὶ τοῦ ψευδοθετικισμοῦ καὶ τοῦ ψευτοεπιστημονισμοῦ, οἱ σκεπτικιστὲς, οἱ ὕλιστὲς, οἱ ἀθεῖστὲς, οἱ μηδενιστὲς.

Μοίρα τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου, τοῦ Νεοελληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Νεοελληνικῆς ψυχῆς, τὸ φῶς καὶ μόνον τὸ φῶς, τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο πνευματικὸ καὶ μεταφυσικὸ φῶς. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ λύτρωση ὅλου τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὸ θανάσιμο σφιχταγκάλισμα τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ. Ἡ λύτρωση τοῦ Κόσμου μὲ τὸ φῶς τοῦ Νεοελληνικοῦ Λόγου καὶ τοῦ Νεοελληνικοῦ πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ, μὲ τὴν πίστη τοῦ Νεοελληνισμοῦ στὶς αἰώνιες ἀξίες τῆς Ζωῆς, τὴν πίστη στὸ Φῶς, στὸ δημιουργικὸ Πνεῦμα, στὸν Ἡλιο, στὸ Θεό.

Μοίρα τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου ἡ νέα Ἑλληνικὴ θαυματουργία, ἡ πνευματικὴ κατάκτηση ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος μὲ τὸ φῶς τοῦ Ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, τῆς Νεοελληνικῆς Τέχνης καὶ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλοσοφίας. Ἡ Νεοελληνικὴ Τέχνη ἄρχισε ἤδη νὰ κατακτᾷ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα. Καὶ ὁ ἥλιος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου ἀχτινοβολᾷ κάθε ἡμέρα ὁλοένα καὶ πιὸ λαμπερὰ σ' ὅλο τὸν Κόσμο.

Ἀπάνω ἀπ' ὅλα θεῖα εἶναι ἡ μοίρα τῆς Νεοελληνικῆς Φιλοσοφίας. Ἡ Νεοελληνικὴ Φιλοσοφία εἶναι προωρισμένη νὰ λυτρώσῃ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς ζωῆς τῆς στοὺς σημερινοὺς καιροὺς. Ὁ Ἑλληνικὸς ἀπόλυτος μεταφυσικὸς ἀντικειμενικὸς Ἰδεαλισμὸς, ὁ Ἑλληνικὸς

Θεϊσμός, ὁ Πλατωνισμός, εἶναι ἡ μόνη δύναμη λυτρωμοῦ ὄλου τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὴν ἄβυσσο καὶ τὰ σκοτάδια τοῦ Μηδενισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ Νεοελληνικὸς Κόσμος θὰ ζήσει, θὰ θαυματοργήσει καὶ θὰ κατακτήσῃ στὸ μέλλον ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ Πνεῦμα καὶ μόνο μὲ τὸ Πνεῦμα. Τὸ ἀθάνατο κι' αἰώνιο δημιουργικὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, ἡ μοῖρα ὄλων τῶν μοιρῶν τοῦ Παναιώνιου Πανελληνισμοῦ, εἶναι ἡ μόνη δημιουργικὴ δύναμη κι' ἐλπίδα ὄλου τοῦ Κόσμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ.

Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς Μεταφυσικῆς τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου μεταφυσικοῦ προβλήματος. Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος προϋποθέτει, μὲ ἀπόλυτη πνευματικὴ ἀναγκαιότητα, τὸ φῶς τοῦ προβλήματος τῆς Μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς.

Ἀπὸ τὰ πιδ σημαντικὰ προβλήματα τῆς Μεταφυσικῆς εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς ἀληθινῆς μεθόδου τῆς. Ἡ Φιλοσοφία εἶναι ἡ φιλοσοφία τῆς αὐτοσυνείδησης τοῦ Λόγου. Καὶ ἡ πρώτη στιγμή τῆς αὐτογνωσίας τοῦ Λόγου εἶναι ἡ στιγμή τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς τοῦ προβλήματος τῆς ὀρθῆς φιλοσοφικῆς μεθόδου, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ὑπέριστα ἀλήθεια τοῦ Λόγου, στὴ μεταφυσικὴ ἀλήθεια.

Τὸ πρόβλημα τῆς ὀρθῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς ἔχει πρωταρχικὴ σημασία καὶ θεμελιώδη ἀξία γιὰ τὸ ὄλο ἔργο τῆς Μεταφυσικῆς. Καὶ ἡ ἀξία αὕτη προσδιορίζει τὴ θέση τοῦ προβλήματος τῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς μέσα στὸ ὄλο σύστημα τῆς Φιλοσοφίας. Καὶ ὁ λόγος αὗτος ἐπιβάλλει τὴ φιλοσοφικὴ μελέτη καὶ διερεῦνησή του καὶ τὸν ἀληθινὸ διαφωτισμὸ τοῦ ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς Αὐγῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς φιλοσοφίας τῶν μεγάλων φιλοσόφων τῆς Προσωκρατικῆς ἐποχῆς, τοῦ Ἡρακλείτου, τοῦ Παρμενίδου καὶ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς Ἑλέας (Ζήνων) καὶ ἀργότερα τῶν σοφιστῶν, τοῦ Σωκράτη, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλη, τῶν Στωϊκῶν καὶ τοῦ Πλωτίνου, τὸ πρῶτο πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας ὡς ξεκίνημά της, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς.

Τὴν ἴδια ἀξία ἔχει τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς καὶ στὴ Νεώτερη Εὐρωπαϊκὴ Φιλοσοφία. Τὸ εὐαγγέλιο ὄλων τῶν εὐαγγελίων τοῦ πατριάρχη τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας, τοῦ Descartes, εἶναι τὸ πρῶτο μεγάλο φιλοσοφικὸ ἔργο του, ὁ περίφημος «Λόγος περὶ τῆς μεθόδου». Καὶ ὄλο τὸ φιλοσοφικὸ ἔργο τοῦ Descartes, στὸ ἀληθινὸ νόημά του, εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὄλα ἔργο φιλοσοφικῆς μεθοδολογίας.

Τὴν ἴδια ξεχωριστὴ σημασία ἔχει τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς Φιλοσοφίας καὶ στὸ ἔργο τῶν μεγάλων Ἀγγλῶν φιλοσόφων Bacon, Locke, Hume, καὶ στὸ ἔργο τοῦ Spinoza καὶ τοῦ Leibnits καὶ προπάντων στὸ